РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. Бургас, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Таня Д. Евтимова
Радостина П. Иванова

при участието на секретаря Станка Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Радостина П. Иванова Въззивно гражданско дело № 20252100500369 по описа за 2025 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба от ответника Многопрофилна болница за активно лечение „СЪРЦЕ И МОЗЪК“ ЕАД, ЕИК: 203831564, със седалище и адрес на управление гр. София, район Изгрев, ж.к. „Дианабад“ „Г.М.Димитров“, №1, офис сграда №3, представлявано от Петя Иванова Диновска, подадена чрез пълномощника юрисконсулт М. Димитрова против **решение № 2649 от 10.12.2024 г., постановено по гр. дело № 2458/2024 г. по описа на Районен съд- Бургас, с което ответното дружество е осъдено** да заплати на ищеца Р. А. Ф., ЕГН: ********** сумата от **13 490.09 лв.,** представляваща обезщетение за оставането му без работа за периода от 28.03.2023г. – 18.04.2023г., сумата от **24 947.92 лв**., представляваща разликата в заплатите му при ответника и при новия работодател – УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД за периода 19.04.2023г.- 27.09.2023г., **ведно** със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на иска до окончателното заплащане на задължението, както и сумата от **2450лв.**, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Със същото решение ответното дружество е осъдено да заплати на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК в полза на Районен съд – Бургас сумата от **1537.52 лв**. – държавна такса и **175 лв.** – възнаграждение за извършената в първата инстанция експертиза.

В жалбата се изразява недоволство от решението на първоинстанционният съд, с твърдения, че същото е неправилно поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон, необоснованост и поради възражения за неоснователно завишаване на присъденото обезщетение. Сочи се, че за по правилата на чл. 228 от КТ при определяне на размера на дължимото на ищеца обезщетение по чл. 225, ал. 1

от КТ следва да се вземе като база брутното трудово възнаграждение за последния отработен пълен месец, който в случая се твърди, че е м. февруари 2023г. Посочва се, че сумата от 8712.50 лв. представлява начислено за същия месец допълнително трудово възнаграждение по трудов договор и вътрешните правила за работната заплата, като след анализ на уговорките в трудовия договор и чл. 8 от посочените вътрешни правила и след съпоставката с нормата на чл. 15 от НСОРЗ се твърди, че тази сума представлява допълнително възнаграждение, което не е в зависимост от отработеното време, което се заплаща по преценка на работодателя, т.е. възразява се, че същото няма постоянен характер по смисъла на чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ. В подкрепа на тези доводи в жалбата се цитира съдебна практика, като се подчертава, че обстоятелството, че така начисленото допълнително възнаграждение се определя по преценка на работодателя, съобразно други показатели е установено в заключението на извършената в първата инстанция съдебна експертиза. В тази връзка се излагат оплаквания за неправилно тълкуване и прилагане от районния съд на материалния закон – нормата на чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ, въпреки заключението на вещото лице, че постоянността не се определя от начисляването всеки месец. Предвид това въззивникът счита, че доколкото начислените допълнителни трудови възнаграждения нямат постоянен характер, за изчисляване на размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ следва да се вземат предвид само компонентите, посочени в първия вариант на заключението – основно месечно възнаграждение и клас, което означава, че за периода от 27.03.2023г. до 18.04.2023г. обезщетението следва да е в размер на 4422.98лв., а за периода –от 19.04.2023г.-28.09.2023г. – в размер на 12 106.45лв. С оглед доводите в жалбата се иска отмяна на решението на РС-Бургас в обжалваната осъдителна част и постановяване на ново, с което исковете да бъдат изцяло отхвърлени.Моли се за присъждане на разноските по делото.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемият-ищец Р. А. Ф., чрез упълномощения си процесуален представител адв. Г. Стоянов е депозирал писмен отговор на въззивната жалба, в който е изложил съображения за неоснователността й. Посочил е, че правилно районният съд е приел, че допълнителното възнаграждение се изплаща заедно с основното и следва да участва при определяне на размера на търсеното обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, с мотив, че същото участва и в БТВ и при начисляване на платения годишен отпуск, вкл. и при определяне на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ. Изложени са аргументи, че с трудовия договор е уговорено нетно трудово възнаграждение в размер на 15 000 лв., като сочи, че няма как същото да е по-високо от брутното. Сочи се, че допълнителното трудово възнаграждение е начислявано във всички фишове от заплати и при предходния работодателя, от което се прави извода, че то е с постоянен характер във всички лечебни заведения, поради което се заявява, че правилно съдът е преценил, че то следва да се включи при изчисляване на размера на претендираните обезщетения. Посочва се също, че във всеки от фишовете за заплати е видно, че независимо дали ищецът е работил, бил е в отпуск или в болнични, дали е давал нощни дежурства или не, то същия е получавал ежемесечно допълнително възнаграждение за труд. В подкрепа на тези съображение се излага също, че след уволнение работодателят е изплатил на ищеца допълнително възнаграждение за положен труд, за месеца, за който е извършено уволнението, а вещото лице е дало заключение за постоянния характер на това възнаграждение. По подробно изложените в писмения отговор доводи се иска потвърждаване на обжалваното решение в уважените части. Претендира се присъждане на разноските по делото.

Бургаският окръжен съд, взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона намира за установено от фактическа и правна страна следното

Районният съд е бил сезиран / след направено и прието изменение на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК на първоначалния размер на исковите претенции и оттегляне на част от тях/ с предявени от ищеца искове с правно основание чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 и ал. 2 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за осъждане на ответника- негов бивш работодател да му заплати

сумата от **13490.09 лв**., представляваща обезщетение за оставането му без работа за периода 28.03.2023г. – 18.04.2023г. и сумата от **24 947.92 лв**., представляваща разликата в заплатите му при ответника и при новия работодател – УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД за периода 19.04.2023г.- 27.09.2023г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на предявяване на иска до окончателното заплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че между страните е съществувало трудово правоотношение съгласно трудов договор от 20.12.2021г., по силата на което ищецът е заемал длъжността „лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия“, с месторабота Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и Мозък“ ЕАД - гр. Бургас, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение е в размер на 5000лв. при допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % за всяка прослужена година, над една година трудов стаж. Ищецът сочи, че страните са уговорили, че след всички дължими данъци и осигуровки по чл.1, ал.2 от договора, служителят ще получава нетно месечно възнаграждение в размер на 15 000лв., платими до 30-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася. Излага, че трудовото правоотношение е прекратено със заповед за дисциплинарно уволнение на ищеца от 27.03.2023г., което било отмнено като незаконосъобразно с влязло в сила на 04.03.2024г. решение №229/05.02.2024г., постановено по гр.д. №2825/2023г. по описа на БРС. Ищецът заявява, че междувременно след уволнението е е сключил нов трудов договор 19.04.2023г. с УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД, където работи и до момента, тъй като не желае да се връща на предишното си работно място. Сочи, че съгласно чл.7 от новия трудов договор основното му трудово възнаграждение е в размер на 2930лв., а в чл.8 от последния са предвидени допълнителни възнаграждения, както следва: за придобит трудов стаж и професионален опит - 0,6% за всяка година трудов стаж - 27г., 00 м. и 00 дни - в общ размер на 474,66лв., като по преценка на работодателя, при предвидените в чл.8.2 от договора условия до 115 200 лв., с периодичност на изплащане годишно. Предвид признаването на уволнението за незаконно, ищецът претендира осъждане на ответника като негов бивш работодател да му заплати на основание по чл. 225, ал. 1 от КТ обезщетение за оставането му без работа за периода 27.03.2023 - 18.04.2023 г. в размер на 11 500 лв., както и разликата между получаваното по последващия му трудов договор по-ниско възнаграждение и това, което би получил на предходната си работа, считано от 19.04.2023г. до изтичането на законовия 6-месечен срок от уволнението му, което според него е в приблизителен размер от 29 900 лв., подробно описано по месеци с исковата молба. Претендира се и мораторна лихва върху главниците за всеки един месечен период, заявена като частичен иск в размер на 1000 лв. от 3759,88 лв. за периода 01.05.2023г. - 26.03.2024 г.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК ответното дружество е депозирало писмен отговор, в който е навело възражения за недопустимост на исковете, а по същество-за тяхната неоснователност. Оспорва се липсата на трудова заетост на ищеца за периода от 27.03.2023г. – 18.04.2023г., с мотив, че за това време няма данни същият да е получавал обезщетение за безработица от НОИ. Оспорен е и размерът на твърдяното от ищеца трудово възнаграждение при новия работодател, като се посочва, че същото е в по-висок размер от този, заявен от ищеца, както и акцесорната претенция за мораторна лихва, заявена като частична в размер от 1000 лв., досежно нейния размер и начален момент.

По делото страните не спорят, а и от представените доказателства се установява, че помежу им е бил сключен трудов договор от 20.12.2021г. ,по силата на което ищецът е заемал при ответника като негов работодател длъжността „лекар, началник на Второ отделение по гръдна хирургия“, с месторабота Многопрофилна болница за активно лечение „Сърце и Мозък“ ЕАД - гр. Бургас, при уговорено основно месечно трудово възнаграждение е в размер на 5000лв. при допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % за всяка прослужена година, над една година трудов стаж. В договора се съдържа клауза в която е посочено, че след приспадане на всички дължими данъци и

осигуровки по чл.1, ал.2 от същия договор, ищецът ще получава нетно месечно възнаграждение в размер на 15 000лв., платимо по банков до 30-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася. Не се спори също, че със заповед №322/27.03.2023г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, което е било отменено от съда на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението „длъжност“ на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ с влязло в законна сила на 04.03.2024г. съдебно решение №229/05.02.2024г., постановено по гр.д. №2825/2023г. по описа на БРС.

По делото е представен сключен на 19.04.2023г. трудов договор с нов работодателя - УМБАЛ „Дева Мария“ ЕООД, по силата, на който ищецът заема длъжността „Лекар, началник второ отделение по хирургия“ в клиника по хирургия. Представено е удостоверение от НОИ, от което е видно, че за периода март-април 2023г. ищецът не е получавал обезщетение за безработица. Приложени са фишове за заплата на ищеца при ответника за м. февруари 2023г. и за м. март 2023г., в която за първият месец му е начислено трудово възнаграждение в размер на 19564.71лв., а за втория месец в размер на 25599.29лв., като в посочените възнаграждения са включени и суми за допълнително възнаграждение по трудов договор и ВПРЗ /Вътрешни правила за работна заплата/, както следва: за м. февруари за отработени 17дни - в размер на 8712.50 лв. и за м. март 2023г. за отработени 14 дни в размер на 6522.73лв. Видно от представените фишове за заплати за предходни периоди от м. декември 2021г. до м. декември 2022г. на ищеца ежемесечно са начислявани различни суми според отработеното време за допълнително възнаграждение по трудов договор и ВПРЗ.

Представени са и платежни ведомости за изплащани брутни трудови възнаграждения по трудовото правоотношение на ищеца с последващ работодател, както следва: за м. май 2023г. сумата в размер на 12938.44 лв., от която след приспадане на дължимите начисления от 1891.51 лв. като чиста стойност му е изплатена сумата в размер на 11042.93лв.; за м. юни 2023г. сумата в размер на 11701.62 лв., от която след приспадане на дължимите начисления от 1771.83 лв. като чиста стойност му е изплатена сумата в размер на 9929.79лв; за м. юли 2023г. сумата в размер на 12660.88 лв., от която след приспадане на дължимите начисления от 1867.76 лв. като чиста стойност му е изплатена сумата в размер на 10793.12лв.; за м. август 2023г. сумата в размер на 12582.81 лв., от която след приспадане на дължимите начисления от 1859.95 лв. като чиста стойност му е изплатена сумата в размер на 10722.86лв.; за м. септември 2023г. сумата в размер на 10473 лв., от която след приспадане на дължимите начисления от 1684.97 лв. като чиста стойност му е изплатена сумата в размер на 8824.03лв.

В първата инстанция е извършена и приета неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, от чието заключение са дадени различни варианти за изчисление на брутното трудово възнаграждение на ищеца за заеманата от него длъжност при ответника преди уволнението му, на брутното му трудово възнаграждение при последващия му работодател УМБАЛ „ДЕВА МАРИЯ“ ЕООД в периода 19.04.2023 г. - 28.09.2023 г., с посочване на елементите, които ги формират съгласно Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Вещото лице е посочило, че доколкото не може да даде категоричен отговор дали включеното във фишовете за заплати за м. февруари и м. март 2023г. допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/ има постоянен характер, по съображения, че това е правен въпрос, е дало два варианта за изчисление на брутното трудово възнаграждение /БТВ/ за м. февруари 2023г., явяващо се съгласно чл. 228, ал. 1 от КТ базата, на която следва да се определи то по първия иск по чл. 225, ал., 1 от КТ. Първият вариант е с включени компоненти, формирани от основна заплата от 5000 лв. и допълнително възнаграждение за проф.опит и стаж в размер на 650 лв. или общо 5650лв. и втория вариант, формиран от основна заплата от 5000 лв., допълнително възнаграждение по трудов договор и Вътрешни правила за работната заплата при ответника в размер на 10250лв. и допълнително възнаграждение за проф.опит и стаж в размер на 1982.50 лв. или общо 17232.50лв. По отношение на възнаграждението за м. февруари 2023г. в съдебно

заседание в първата инстанция вещото лице е заявило, че от представените от ответника два фиша за заплати за м. февруари и м. март 2023г. е видно, че ответникът начислявайки на ищеца обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ е определил размера му въз основа на БТВ, в което като компоненти освен основното трудово възнаграждение и класът е включено още и полученото за месец февруари 2023г. допълнително възнаграждение по трудов договор и Вътрешни правила за работната заплата.

По вторият иск по чл. 225, ал. 2 от КТ при изчисление на БТВ получавано за втория исковия период от м. април 2023г. до м.септември 2023г. вещото лице е посочило, че на база данните от представените фишове за заплати и техните компоненти в зависимост от това дали ще се приеме, че допълнителното възнаграждение /ДМС/, включено в тях има временен или постоянен характер, дава също два варианта на изчисление: първият с участието само на основното месечно трудово възнаграждение и клас, при който БТВ възлиза в размер на 3404.66лв., а вторият и с включено ДМС, при който БТВ възлиза в размер на 12605.50лв.

При горните данни вещото лице е дало заключение, че при първи вариант /без в БТВ да се включва ДМС / дължимото на ищеца обезщетение за периода от 27.03.2023г. до 18.04.2024г. по чл. 225, ал. 1 от КТ възлиза на сумата от 4422.98лв., а при втория вариант – на сумата от 13409.09лв. Съответно за останалият период на исковата претенция от 19.04.2023г. до 28.09.2023г. също са дадени два варианта на изчисления- с и без включен ДМС, като в първия случай обезщетението е определено в размер на 12106.45лв., ав във втория вариант в размер на 24947.92лв.

С обжалваното решение, районният е уважил изцяло предявените искове /съобразно приетото в последното по делото съдебно заседание пред първата инстанция изменение на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК на размера на главните искови претенции и оттегляне на мораторните искове/, като е приел, че начисляването на платеното на ищеца допълнително възнаграждение по трудовия договор и вътрешни правила за работната заплата има постоянен характер и следва да се включи при определяне размера на обезщетенията и по двете искови претенции по чл. 225, ал. 1 и ал. 2 от КТ. Като аргументи за този извод съдът е посочил, че посоченото допълнително възнаграждение участва при формиране на брутното трудово възнаграждение, начислено от самия работодател за следващото се на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 от КТ, ч е според представените по делото фишове за заплати допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит /клас/ е начислявано ежемесечно върху сбора от основната заплата и допълнителното трудово възнаграждение по Трудов договор и ВПРЗ и, че съгласно представения трудов договор между ищеца и ответника / в чл.1, ал.3 от същия/ е уговорено, че след приспадане на всички дължими данъци и осигуровки служителят ще получава нетно месечно възнаграждение в размер на 15000 лв., т.е. БТВ не може да е в по-малък от нетния размер.

След служебна проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл.269 от ГПК, въззивният съд не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. По същество, като обсъди въведените от страните доводи и възражения, в рамките на заявените в жалбата оплаквания настоящата съдебна инстанция намира,че първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка, преценявайки релевантните за спора факти и обстоятелства, като въз основа на тях е направил правилни фактически и правни изводи, които напълно се споделят от въззивният съд и към които той препраща на основание чл. 272 от ГПК. В допълнение, с оглед обхвата на оплакванията в жалбата и доводите на страните, съобразявайки приложимия материален закон настоящата инстанция намира следното:

Няма спор, че обезщетението по чл. 225, ал. 1 и ал. 2 от КТ се определя на база на последното брутно трудово възнаграждение, получено за месеца предхождащ незаконното уволнение съгласно чл. 228, ал. 1 от КТ, който в случая се явява м. февруари 2023г., доколкото уволнението е извършено през м. март 2023г. Според чл. 17, ал. 1 от НСОРЗ в брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по чл. 228 от КТ се включват основното трудово възнаграждение, възнаграждението над основната заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда, допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективния или индивидуалния трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, доколкото друго не било предвидено в КТ и други изрично изброени възнаграждения. Затова, при извършване на преценка кои елементи от възнаграждението на ищеца следва да бъдат включени при определяне размера на брутното му трудово възнаграждение по чл. 228 от КТ, настоящата инстанция намира, че правилно районният съд, изхождайки от характера на посоченото във фиша за начисления за заплата за м. февруари 2023г. допълнително възнаграждение, е приел, че то е такова с постоянен характер. Този извод правилно е обоснован с факта, че посоченото ДТВ е уговорено в индивуалния трудов договор /чл. 1, ал. 2 и ал. 4 от същия/ и се изплаща ежемесечно, като освен това самият работодател, определяйки размера на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ е включил ДТВ в базата, формираща БТВ по чл. 228 от КТ, т.е. налице е извънсъдебно признание на този неизгоден за него факт. Според правилото на чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ като допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер се считат и тези, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. Видно от данните във фишовете за заплати, както тези представени от ответното дружество, така и от последващия работодател ежемесечно на ищеца е начислявано и изплащано ДТВ с отбелязване, че то е дължимо по трудов договор и вътрешни правила за работна заплата, като всеки месец сумите са били в различен размер, определен според броя на отработените дни в месеца. Това означава, че в случая начисленото във фиша за заплата за м. февруари 2023г. ДТВ има постоянен характер и се определя според отработеното време по смисъла на чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ, поради което същото на основание чл. 17, ал. 1, т. 3 от НСОРЗ следва да участва при формиране на БТВ и при ответника и при новия работодател за определяне на обезщетенията и по двете претенции по чл. 225, ал. 1 и ал. 2 от КТ. По тези съображения неоснователни се явяват възраженията в жалбата за неправилно приложение на чл. 15, ал. 2 от НСОРЗ. Допълнителен мотив за това, че ДТВ следва да участва при формиране на БТВ, служещо като база за определяне на претендираните обезщетения в случая е и обстоятелството, че уговорения между страните нетен размер на месечното трудово възнаграждение на ищеца след всички удръжки е в размер на 15000 лв., т.е. няма как БТВ да е в по-нисък от уговорения нетен размер.

Ето защо, доколкото по делото се установява, че за исковия период от общо 6 месеца, считано от уволнението, извършено на 27.03.2023г. съответно за исковия период от 28.03.2023г. до 18.04.2023г. ищецът не е бил трудово зает изобщо, а за исковия период от 19.04.2023г. до 27.09.2023г. е бил на по-нископлатена работа при друг работодател, той има съответно право на обезщетение от бившия си работодател- ответник на основание чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на БТВ за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение - 28.03.2023г. до 18.04.2023г., а за останалия период от 19.04.2023г. до 27.09.2023г. на основание чл. 225, ал. 2 от КТ има право на разликата в заплатите. Затова доколкото направените изчисления от вещото лице като стойности не са оспорени от страните, настоящата инстанция намира, че правилно районният съд е счел за доказани както по основание, така и по размер и двете искови претенции - по първия иск /чл. 225, ал. 1 от КТ/ му е присъдено обезщетение за оставане без работа за периода от 28.03.2023г. – 18.04.2023г. в размер на БТВ за м. февруари 2023г., формирано при включено ДТВ /съгласно втори вариант на експертизата/, а по втория иск по чл. 225, ал. 2 от КТ– обезщение за разлика в

заплатите, при която БТВ и при двамата работодатели е изчислено по втория вариант на експертизата на същата база – разликата между БТВ за м. февруари 2023г., формирано при включено ДТВ и БТВ, получено при новия работодател за периода 19.04.2023г.- 27.09.2023г., чийто размер е формиран също от включено ДТВ с постоянен характер. Поради уважаване на главните искове, основателна се явява и акцесорната претенция по чл. 86 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за забавено плащане на главниците, считано от подаване на исковата молба до окончателното им изплащане.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното първоинстанционно решение, отхвърлящо предявените искове като неоснователни следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, вкл. и в частта за разноските.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, в полза на въззиваемия –ищец следва да се присъдят направените разноски за въззивното производство по чл. 78, ал. 1 от ГПК за платено адвокатско възнаграждение, като досежно направеното от въззивника възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът намира следното:

С оглед задължителния характер на даденото от СЕС тълкуване на чл. 101, пар. 1 ДФЕС, определените с НМРАВ № 1/09.01.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения не могат да представляват и база за определяне на дължмота на страната според изхода на делото възнаграждение по чл. 36, ал. 2 ЗАдв., като основният критерий при преценката за това е дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован с оглед фактическата и правна сложност на делото. Видно от данните по делото и уточнението в приложения списък за разноски по чл. 80 от ГПК платеното от въззиваемия-ищец адвокатско възнаграждение е в общ размер от 4900 лв. и за двете съдебни инстанции, от което за първата инстанция в размер на 2450 лв., а за втората - 2450 лв.

След преценка на данните съдът констатира, че делото е с обичайната за подобни казуси фактическа и правна сложност, приключило е в настоящата инстанция в едно съдебно заседание при вече изяснена фактическа обстановка и без събиране на допълнителни доказателства, а по спора е налице многобройна, трайна и задължителна практика на ВКС. Предвид това, при определяне на справедлив размер на следващото се на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК като разноски въззиваемия-ищец адвокатско възнаграждение настоящата инстанция намира, че липсва основание за неговото намаляване. Същият се явява съответен както сложността на процеса, така и на доводите и оспорванията на страните и съобразен с цената на всеки от исковете. Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че действително заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивното производство не е прекомерно по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК и следва да се присъди в полза на въззиваемия изцяло.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2649 от 10.12.2024 г., постановено по гр. дело № 2458/2024 г. по описа на Районен съд- Бургас.

ОСЪЖДА Многопрофилна болница за активно лечение „СЪРЦЕ И МОЗЪК“ ЕАД, ЕИК: 203831564, със седалище и адрес на управление гр. София, район Изгрев, ж.к. „Дианабад“ „Г.М.Димитров“, №1, офис сграда №3, представлявано от Петя Иванова

Диновска, **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. А. Ф., ЕГН: ********** на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК сумата в размер на **2450 лв.**, представляваща направените разноски за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция**.**

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____